

Jurácsikné Vékony Anna

Ani sokszor meséli a történetet, mely szerint már öt éves korában kijelentette édesanyjának, hogy ő tanítani fog. Kisiskolás korában imádta osztályfőnökét, Marika nénit, és ez a személyes kapcsolat határozta meg pályaválasztását. A középiskolában történelem tanára volt rá olyan hatással, hogy elhatározta, történelmet és magyart fog tanítani. Ekkor egyik tanára kiábrándította, hogy a magyartanároknak éjjel-nappal dolgozatfüzeteket kell javítania, így az érettségi után a nyíregyházi tanítóképzőben folytatta tanulmányait. Ének szakkollégiumot végzett, zenét tanult, kórusban énekelt, néptáncolt.

Emlékezetes számára, hogy ekkortájt jutott el életében először a Dunántúlra – Veszprémbe, az „Éneklő Ifjúság” mozgalommal, ahol egy gyönyörű kristályvázát is nyert a kórus. Ezt a kristályvázát Anira bízták a városnézés alatt, amit Ani egy veszprémi padon felejtett. A kórus szerencséjére a váza a városnézés végén megkerült, de ezzel az eseménnyel felejthetetlen lett számára Veszprém és a Dunántúl.

Nem hagyott fel a történelem tanári ambíciójával sem, így az első adandó alkalommal beiratkozott a budapesti ELTE történelem szakára, ahol tanári diplomát is szerzett. Három évig tanított Budapesten, majd Balkányban, később Nagykállóban kapott állást.

1987-ben pályázat útján kerültek pedagógus férjével Pétfürdőre. A három szobás nagykállói kertesházból a pétfürdői szolgálati lakásba költözés nem volt zökkenőmentes, de Ani gyakorlatias ember lévén felhívta telefonon az akkori pétfürdői iskolaigazgatót – Törzsök Károlyt, hogy legyen kedves megmérni a szolgálati lakás szobáinak szélességét és hosszúságát, mert háromszobányi bútort kell elhelyeznie a kétszobás szolgálati lakásban és kellenének a számok. Törzsök Károly igazgató úr nem tudott mit tenni, fogott egy collstokot, átment megmérni a szobákat - Ani kedvéért.

Számára fantasztikus élmény volt az akkori pétfürdői iskola a sok-sok gyerekkel. Minden évfolyamon 4 osztálynyi gyermek tanult, osztályonként 30 fővel. Szó szerint minden kis lyukban-zugban tanítás folyt. Az idősebb kollégák, akik mindenben készségesen segítették a fiatal kollégákat: Lantosné Magdi néni, Ácsné Stefi néni. Akkor úgy érezte, hogy Pétfürdőre – hazajött. Soha meg sem fordult a fejében, hogy elmenjen innen.

Milyen ember és tanár Jurácsikné Vékony Anna? A következő kis történet is jól szemlélteti ezt:

Kezdő pedagógusként Budapestről lekerülve a szabolcsi tanyavilágba egy hideg téli napon helyettesítenie kellett az egyik eldugott kis tanyasi iskolában. Az első óra után már igen nagyon fázott az iskola 11 tanulója is meg a tanítónéni is. Mondta is az új tanítónéni, hogy ebben az iskolában igen-nagyon hideg van, mire a gyerekek bólogattak és

mondták, hogy „hát igen, de a Jutka néni az be szokott ám fűteni!” Mit volt mit tenni, a fiatal, kezdő pesti tanítónéni - aki a szép nagy pesti iskolában már szalagosmagnót és vetítőt használt! – fogta a kisfejszét, vágott egy kis gyújtóst és begyújtott a tanyasi iskola egy szem termében a tizenegy fázó kis tanulójának.

Mert soha nem az „iskola”, és nem a technika a fontos, hanem a gyerek! És a pedagógus, a pedagógus személyisége, tanításhoz, tanulókhöz való hozzáállása. Régivágású pedagógusként Ani is azt vallja, hogy a pedagógusnak tudnia kell, hogy épp mi van azzal a gyerekekkel! Mi bántja? Mi érdeklí? És ha fázik, fűteni is tudnia kell annak a tanítónéninek.

Anna a péti iskolában a jolly joker. Ha kell történelmet tanít, ha kell matematikát. Elvégezte az etika és a tánc tanfolyamot is. Jól kezeli a számítógépet, ért a minőségbiztosításhoz. Ő ad tanácsot az országos kompetenciamérések lebonyolításához. Fejből tudja, melyik szabályunk hol található, a pedagógia program vagy házirend melyik fejezetében, hányadik oldalon. Rá bízhatunk szakkört, vagy korrepetálást, de a napközisekkel is jól bánik. Nyugodt szívvel nevezhetjük ki osztályfőnöknek vagy munkaközösségvezetőnek, mert tudjuk, azok a gyerekek jó kezekben vannak, az a feladat határidőre és magas szinten lesz ellátva.

Szívesen emlékszik azokra a hatalmas alapítványi bálokra, nőnapozásokra. A szereplésekre a gyerekekkel, a Comenius-programra, Szakály Zsuzsáékkal szervezett gyereknapokra, vándortáborokra.

És végül, de nem utolsó sorban a nyári napközis táborokra, melyet hosszú éveken át szervezett nagy lelkesedéssel és szeretettel. Mondhatjuk, nélkülözhetetlen ember a péti nevelőtestületben.

Ani egy örökké tevékeny, mindig mozgásban levő ember lévén nehéz időszakon megy most át. Súlyos sérüléséből kemény munkával, szívós kitartással épül fel, mert még dolgozni, tanítani akar. Nagy szívfájdalma, hogy egy osztályt elsőtől nyolcadikig vihessen nem valósulhatott meg, de vannak tervei, mert gyerekek, az iskola és a tanítás nélkül szárnyaszegett madárnak érzi magát.

Kedves Ani!

Épülj fel, erősödj meg mielőbb, mert nekünk kollégáidnak, a gyerekeknek és az iskolának is szükségünk van rád. Tudod, „Jó az öreg a háznál”. Szükségünk van tudásodra, sok-sok éves tapasztalatodra, bölcsességedre, mindenekelőtt jóságodra, emberségedre.

Gratulálok 40 éves jubileumod alkalmából, további munkádhoz erőt, egészséget és sok sikert kívánok!